

Det, der bestaar.

Det Guds Ord bestaar evindeligt. (Mt. 40, 8).

Et Satans Værk.

Da Jesus havde sagt dette, blev han heftig bevæget i Aanden og vidnede og sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig.“ . . . Da efter at han havde faaet Stykket, da gif Satan ind i ham. Joh. 13, 21, 27.

Læs Joh. 13, 18—30. Alle de fire Evangelister beretter om, at Judas Iskariot forraader sin Herre og Mester, men kun Johannes har opbevaret to mærkelige Træk i forbindelse med Forræderiet, — det ene, at Jesus bevaages heftig i Aanden ved Tanken om, at en af de udovalgte Lov vil forraade ham, — det andet, at Satan var gaaet i Judas, og Forræderiet saaledes var en Satans Gerning gennem Judas.

Jesus havde, som vi saa sidst, toet sine Disciples Jødder og derved i sin mageløse Skærplighed og Viddom givet dem endnu en Lektion i Hymnighed.

I Sammenhang med denne Handling, og hvad han sagde i forbindelse dermed, sluttede han: „Naar I vide dette, ere I salige, om I gøre det.“

Jesus vidste, at de vilde tage imod Lektionen og tjene i Verden i Lighed med, som han havde gjort. Men han siger straks til: „Næ, taler ikke om eder alle.“ Der var een, som ikke gav Rum for Mesterens Lektie.

Jesus siger videre: „Jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte opfyldes: Den, som adbrødet mig, har opløst sin Sæl imod mig“ (Sal. 41, 10).

Vi skal saa ikke grunde videre derover, men henlede Opmærksomheden paa, at Jesus forudsiger dette for at de, der vilde tro, ikke skulde forundres og forarges derved, naar det skete, men mindes, at saadant var forudsagt om den kommende Messias.

Da saa — med den Forudsætning, at de med Undtagelse af den-

ne ene vil blive tro i den Gerning, han har kaldet og forberedt dem til, udtaler han underlige Trøstord til de øvrige elleve.

Rejsieren saa, at de trangte til et saadant Ord ved Siden af det, han havde lært dem gennem Jødbøvlingsingen.

„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den, som modtager mig, modtager ham som har sendt mig.“ Ikke færdig, underlige Trøstord!

Aah, men saa synes den ondfabstunge Modfærtning at gribe ham, saa han bliver heftig bevæget i Aanden — at medens de ellers vil gaa ud i Verden med hans Fuldmagt og Betsignelse, saa vil den ene gaa Satans Grinde.

Samtalen mellem de andre, Vers 22 til 25, om, hvem det dog kunde være, viser hvor fremmed og fjern Forræderintanken dog var fra dem.

I Vers 26 møder vi saa Jesu Svar paa Peters og Johannes' Spørgsmaal: „Det er den, hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dyp-ber.“

Dette Svar peger tydeligt paa den af Salmen 41 anførte Ord: „Den, som adbrødet mig“ osv.

Nu er det saa, Evangelisten siger: „Dg efter at han havde faaet Stykket, da gif Satan ind i ham.“

Det er ofte bankefælt at afgøre, om vi staar over for Satans Værk eller Menneffers Værk.

Vi skal ikke gøre Satan til Syn- debud for, hvad vi selv har Skuld- den for, men paa modsat Side maa vi heller ikke være bange for at mene, at Satan staar bag ved og er medvirkende i det onde, som Men- nersker gør.

Men hvori bestaar det satanske i Judas' Forræderi?

Med Hensyn til Judas bestaar det satanske vistnok deri, at han arbejdede til Judas' Gange efter Benge.

Kunde han ikke godt tage disse tredivte Sølvpenge uden at skade sin Ræremester? Han kendte Jesu under- gørende Magt; kunde det være muligt, at han vilde lade sig fange?

Det er rimeligt, at det satanske har bestaaet i en saadan Ligt; thi da Judas ser, at Jesus er bleven domfældt, fortvivler han og gaar hen og hænger sig (Matth. 27, 3—5). Judas havde altsaa ikke ventet,

at hans Forræderi skulde lede der- til.

Det var lyffedes Satan at tage et Menneffe i sin Magt og øde- lægge ham!

Saa med Hensyn til Jesus? Djævelen søgte allerede gennem en Rakke af Kristellere at føre Je- sus i Fald inde i Ertenen, og mod Slutningen af sin profetiske Virk- somhed fristede Satan Jesus gen- nem Peter til at gaa uden om Li- delsen og Døden. (Matth. 16, 22, 23.)

Var det nu hans sidste Ligt gen- nem Judas' Forræderi at saa Je- sus til at spigte sit Kald og saa ham til ved en Undergerning at undgaa Lidelse og Død?

Vi henviser blot denne Tanke til Overtøvelse; den sparer for Judas' Vedkommende, som sagt, til, hvad Judas gør, da han ser, at Jesus er bleven domfældt, og for Jesu Vedkommende sparer den til Satans Kristelse gennem Peter til at saa Jesus til at undfly Lidelse og Død.

Men over for Jesus forreguede Satan sig. Jesus havde sagt, at han havde Magt at sætte sit Liv til og at tage det igen, saa det var ham ikke om at gøre, at undfly Lidelse og Død, men derimod at gøre hans Villie, som udfendte ham.

Dette fremgaar klart bl. a. af hans Vn i Gethsemane: Fader, tag denne Kalk fra mig, dog sse ikke min Villie men din!

Over for Judas lyffedes Satans Værk, desværre; men over for Je- sus forreguede han sig og maatte tjene til at fremme Herrens Værk.

Port Afslut slutter med, at da Judas havde faaet Stykket, gif han straks ud. Men det var Nat.

Judas gif ud fra Jesus og hans andre Disciple, ud fra dette gode Benneslag, ud i Natten, og det var en Mærkets Gerning, han gif ud til. Bemærk, lad os vogte os for Sa- tans Rist; lad os isere os Lysets Vaaben, vandre i Lyset, saa vi kan gøre ham Modstand.

Bor Bryllupsrejse.

Af Steffen Adams.

II.

Efter en god Nats Svun forlod vi Napaviruv og kom til Hualanga. En Automobil tog os de to Mil ud paa Landet Syd for Stationen, hvor Vernon Larfens Farm ligger. „Befkommen! Kom ind! Tag Lø- jet af! Vi skal ligetil spise til Middag!“ Lød det paa een Gang baade fra Mr. Larfen og hans Gu- stru.

Efter Middagsmaaltidet havde vi en lang lærerig og interessant Sam- tale med Vernon Larfen og dennes Gustru. I Samtalens Løb spurgte jeg Larfen, hvorledes han var bleven vesttaende, da det var mig bekendt, at han saa klar i Forvejen havde været mindre godt tilfald.

„Det er sandt“, svarede han, „at jeg begyndte her med lidet eller in- tet; men hvorledes min Stilling er bleven en anden, derom iffe et Ord; thi min egen Væretning der- om vil altid blive misforstaaet eller mistydet af en eller anden. Det er bankefælt at tale om sine egne Af- færd i saa Henseende.“

„Men kan De da iffe sige os, hvorledes vi skal bære os ad paa Livets Vej, som vi nu begynder paa, saa vi kan naa frem som ærlige Folk, betale enhver sit og maatte endda saa lidt fra til en Regndag“, spurgte Nellie.

„Ja, som De ser, saa skal vi nu lidt at begynde med Jød under eget Bord; vi er begge to unge og iver- farne, og jeg er bange for Gæld“, supplerede jeg.

„Derfor det er sandt, hvad De ser sagde, at De er bange for Gæld, saa er jeg iffe bange for Dem eller Deres Fremtid; men en Mand, der iffe er bange for Gæld, ham er jeg bange for; thi han ender i Reg- len som Bedrager, om iffe noget værre overgaar ham.“, svarede Lar- sen.

„Kan De iffe give mig nogle Bunt, som kunde komme os til Gode i Dagens, som ligger foran os“, spurgte jeg videre.

Larfen betragtede baade Nellie og mig meget nøje et Stillebit og sagde saa:

„Gudsfrugt, Sparommelighed og Gavmildhed er Vejen til Belfstand. Har De begge to givet Gud Deres Hjertel?“, spurgte han videre.

Vi svarede ja! omtrent begge to paa en Gang.

„Ja“, svarede Larfen, „saa har I lært den første Side i Livets A. B. C. Den næste Side hedder Sparommelighed og godgørende, saa De hjælper, naar og hvor det er nød- vendigt. Hjælp en Sparommelig Mand til at hjælpe sig selv, men brug iffe af din Kraft til at hjælpe en sjæl eller dovn Mand,

Minder

fra Past. W. Falk Hjertens Kirke i Minneapolis. Et Brudstykke.

Studenten en Søndag Morgen paa Augsburg Sem.

Den hele lange Dag da er man fri, Derfor man hører mange Døre knirke. Har ej man Søndagskole klokken ni, I Menigheden en og anden virke, Man gaar da iffe ud før klokken ti, For da at vandre ned til Hjertens Kirke: Den gamle Kirke mindes jeg med Glæde, Hvor ofte har jeg dog i den haft Sæde.

Der har det lød som Domsbafumen kaldet: „Vagu op, o Sander, af din fagre Mund!“ Der har det lød til Folk i hver en Alder: „Søg Herren i din forte Raadestund!“

Din Refaringsklædning er kun usse Valter, Din søge Sjæl vil Herren gøre sund.“ — Naar Sønderen ret rojtes og forlarbes, Han komme maa, hvis ej han skal forlarbes.

Der har de lød de klare Klokketoner Saa alvorfuld' og dog saa blid' og mild: „Gaa søg dig, din Frelser, din Forløser, Du, som i Verdens Kr er faren vild. Du har ej Hjem i Himlen, hvor han troner, Hvor sine Benner han forsamle vil. Hans Almægtigheds er med os alle Regne, Han matter os med Brød i Svovets Egne.“

Den, som i Himlen har en færlig Far, Han ret i Herrens Hus sig søle hjemme, Der maa du al din Sorg og Savn forglemme, Fra dine Skulder Herren Byrden tar. Dg alt i Herrens Hus maa Hjertet stemme Til Lov og Tak og Pris, for hvad du har. Din hele Hjertens-Tak du vil fremføre Med Herrens Menighed til Herrens Være.

Der Professorer og Studenter mødte Ret sluttig frem i denne Timpelhal; Der fandt man ogsaa dem, hvis Hjerte blødt Dg vaanded' sig i Sorg og Smertens Kval. Dit Ord, o Herre, er min Star og Støtte Du Trøstens Ord til huse Hjerte tal.“ Der mødtes de, som Herren gjorde glade Dg de, som iffe ret har taget Ståde.

Jeg sad fornuet en Nyaarsaften her, Dg Herrens Ord det lød med Jynd, med Sturke, Det skar i Hjertet, som det skarpe Sværd, Jeg kæmped' Kampen mellem Lys og Mørke. Da lød det: „Tag mig, Herre, som jeg er!“ Jeg gaar ej med, I vil mig iffe dyrke, Jeg gaar ej med!“ saaledes Herren talte Til Folket, som han sine egne kaldte.

„Jeg gaar ej med dig!“ i min Sjæl det klang. „Jeg gaar ej med i dette Kar, som kommer, For Syndens Gift, hvortil din Sjæl har Gange. Jeg gaar ej med!“ af hvilken Sorg det rummer. „Gaa med os Herre!“ Menigheden sang. „Jnd i det nye Kar, det ube kendte.“ „Gaa med!“ jeg bad, da hjem min Fod, jeg vendte.

Lidt sad jeg her med Glæde i mit Sind Dg drak af Livets rene, klare Bilde. Jeg ej med nogen Mand da bytte vilde, En Glædes-Taare stjal sig over Kind. Hav Tak for Ordets Trøst, den stærke, milde, Naar jeg i Herrens Hus gif ud og ind. Kun fattig blev paa denne Dag vor Glæde, Naar ej vi kunde Herrens Hus betrede.

Hvor Stolen er, maa ogsaa Kirken knejse Saa vel paa Landet som i Stad og By. Fra Stolen og til Kirken skal vi rejse,

som han ingen Vej ser til at saa be- tal.

Derfor bør De gøre det til en uforgæblig Regel aldrig at købe noget, som De ingen Brug har for; thi den, der løber det, han ingen Brug har for, vil snart faa Brug for det, han iffe kan lade, medmindre han gaar i Gæld for det, og saa maa han i Reglen betale det to Gange.

De bør tillige som omdendte, tro ende Menneffer give Herren Tiende- parten af Deres Indtægt. Det vil lænne sig. Herren er en god Ban- ker, at have paa Rente hos. Han giver hundrede Procenter af Ind- skudet.

Desuden bør De have en Plan i alle Deres Sager — Pengelagerne iffe undtagen. De bør sere nøj- agtig Bog over Indtægt og Udgift, saa kan De altid se, hvorfra det kom, og hvortil det gif. De sagde før, at Deres Ugeløn var 20 Dol- lars. Nu, velan! prøv at spare 5 Dollars den første Uge. Det bli- ver 20 Dollars om Maanedens og 240 Dollars om Aaret, en god Til- læg for en Regndag. Naar De iffe saa faar Uensforhøje, skal De iffe leve højere, end De gør nu.

Naar De paa den Maade faar samlet en lille Kapital, lad da Pen- gene arbejde og tjene lidt til Dem. Det er meget bedre at kunne tage ind Renter end udbetale Renter. Det er den øfle, der maa betale Renter, men den Sparommelige, der tager ind Renter. Men dernæst maa De vænne Dem til at være gavmild og godgørende, saa De hjælper, naar og hvor det er nød- vendigt. Hjælp en Sparommelig Mand til at hjælpe sig selv, men brug iffe af din Kraft til at hjælpe en sjæl eller dovn Mand,

der iffe vil hjælpe sig selv. Lad ham gaa til Motterne, der hører han hjemme, og ingen Mand kan hjælpe ham alligevel.“

„Hvorledes bærer De Dem ad med Hensyn til Herrens Procenter? Giver De saaledes, at der kvitteres i Bladene for Pengene“, spurgte jeg videre.

„Somme Læder og andre Læder iffe. Men jeg gør det paa en sa- dan Maade, at ingen fremmed kan holde Regnskab med mig. Det er saa uforgæblig mange Ting, der maa gives til foruden disse Opagaver, der kvitteres for i Bladene, og disse kvitteringer i Bladene er jo ogsaa noget af et Avertisement.“

„Ja, men kunde Folk saa iffe lettere afholdes fra at sige, at man er gerrig, naar de i Bladene kunne læse kvitteringerne for de Sum- mer, som bortkænktes til Missionen eller andre gode Hjem“, spurgte jeg fremdeles.

„Naj, den Slags Folk, der vil nedrafte en Mand, fordi han beder end de kan haandere sine Sager kan du aldrig afværge. Selv hvor de iffe noget, og med deres rype- Tringe vil de sige at stude os; thi de er simpelthen misundelige. Det er Hovedsagen“, sluttede Larfen.

„Bør man, naar man giver 10 Procent af sine Indtægter, give et „gros“ eller af „net“ Indtægt?“ spurgte jeg.

„Altid af „gros“ var Svaret. Naar jeg saa om muligt en Gang i Fremtiden faar lidt Ka- pital samlet, skal jeg saa helst lade en Byggetomt?“ spurgte jeg Lar- sen.

„Svis De kan bygge paa den snart, kan det være godt nok, hvis iffe De er i Stand til at bygge, vil finde, at en Tomt er en slem

Studenten iffe Herrens Hus maa sfs. Der skal vi atter søge Kraft paany, Om vi skal Sandheds rene Bane beife. Naar grundig Lærdom barnlig Tro forener, Vi allerbedst kan være Sandheds-Tjener.

Tanker under en Aftengudsstjenesfe.

Kender du din egen Synd, Dine kære Skødslynder? O, hvis ej, da se du Skunder, Din Randsagning nu begynd! Der stor Fare er paa Færde, Det staar vist kun daarligt til; Thi dit eget falfte Hjerte Sikfert dig bedrage vil.

Kære Sjæl, din Skødslynd Er den Pris, hvormed du købes. Satan vil ej det skal røbes, Thi der er din Modstand fund, Der saa let kan overvinde Dig den onde Fjende led, Dg dig i din Almagt binde. Vel, min Ven, om du det ved!

Streuet i en Vog til Past. Hjertien.

Tak for de Ord, du saa mangen en Gang Talte til mig, jeg skal aldrig dem glemme. Gennem dem hørte jeg Frelserens Stemme Kalde paa mig: „Kom mit Barn, kom hjem, Dg gennem Laarer og Kamp fandt jeg Fred.

Fredden og Glæden jeg fik at fornemme; Men det formaar ej min Ven at afmale. Tak for det meget, jeg ej kan betale! Herren vedsligede din Daad og dit Virke Med tusindfold Frugt for hans stridende Kirke!

Augsburg Seminary den 25. Febr., 1889.

Mel.: Alt oprejst Maanen staar.

Da først jeg satte Fod Paa Kirken's Gange, Jeg fremmed, frygtfom stod Iblødt de mange, Men alt, som Tiden randt, Med der mit Sæde, Med Tiden Frygten svandt For Fred og Glæde.

Han, som en mindig Mand Svang Ordets Klinge. Jeg saa ved Hjertets Rand Med knækket Vinge. — Fortvivlet saa jeg om I Sinai Landet, Jeg hørte Lovens Dom: Fordømt, forbandet!

Det var en færlig Nøst, Som førte Ordet. Der fandt mit Hjerte Trøst Ved Rødbordet. Der har jeg Sorgen glemt I Tider trange, Der blev min Harpe stemt Til Frudeflange.

En ydmyg Mand han var, I Kampen hardet. Hvor vor hans Tale klar, Hvor traf den Hjertet. En Pilgrim her, en Gæst, Vel kendt med Striben. Han var min kære Præst I Skoletiden.

I Vaaren 1913 J. C. Gundersen.

Pengefuger. Da maa De hellere sætte Pengene i en god Bank, indtil De jer en Vejledning til at købe en Ejendom billig. Sigtst ifte ofte i Verne. Men jeg aldrig at købe under den almindelige Pris af en fattig Mand eller en Enke. Vær iffe et Enklædt, men en Mand og fremfor alt en Kristien“, svarede Larfen.

„Blide De købe af Folk, som kommer omkring til Døren“, spurgte Nellie.

I Almindelighed iffe. Man bli- ver i Reglen narret ved dem paa en eller anden Maade. Gaa selv i Butikkerne og se, hvad De faar“, var Svaret.

„Vi maa gaar, Steffen, for at naa Toget til Ommerum“, bemærkede Nellie.

„Nej, nu bliver De her i Nat. Jeg lærer Dem til Stationen i Mor- gen, og jeg skal nok være der i Ti- de, om Gud vil, og vi lever“, ind- vendte Larfen paa en faadan venlig og bekendt Maade, at man forstod, at en Indsigelse vilde være overflø- dig. Om Aftenen fik Nellie mange gode Raad og nyttige Rind fra sin Larfen, og vi tilbragte en særdeles iften og behagelig Aften i deres Hjem.

III.

Lærdag Morgen bestemte Vernon Larfen sig til at sere for os over til Ommerum Station. Hans Gustru fulgte med. Larfen kendte i For- vejen noget — om iffe ret meget — til den saa ofte omtalte Peter Vjerg- gaard, som vi anstede at besøge. Tidlig om Morgenen tog vi af Steo og naaede frem lidt før Middag.

Vernon Larfen gjorde os bekendt med Familien Vjerggaard og for- klarede ad en Omvej bort Værende.

Vjerggaard fattede straks Oenflaten med Besøget og bød os hjertelig velkommen. Fru Vjerggaard og den- nes Datter gjorde det særdeles hyg- geligt for os i deres Hjem, og en halv Time senere var Middagsma- den paa Bordet. Vjerggaard ledede os i Vn, hvorefter vi sang et Sal- mevers. Efter Maaltidet læste han et Gudsord, talte lidt berover og sluttede med Vn. Gele Selstabet gif en lille Tur i Haven og besaa Vngningerne, hvorefter vi drak Kaf- fe i Storstuen under en ret hellig Samtale.

Jeg spurgte ved denne Lejlighed Vjerggaard om, hvad han forstod ved Udtrykket „at leve helt for Herren“.

„Der ind under kommer flere Ting i Betragtning“, svarede han. „Et Menneffe, der vil leve helt for Herren, maa først og fremmest være lydlig imod Gud og hans Ord. Hvad Herren i sit Ord befaler os, maa vi udføre i Lydighed og med Glæde. Han kan ogsaa tale umiddel- bart til os ved sin Helligaand, om vi er lydige og villige til at efter- komme Aandens Befledning. Et vi derimod Helligaanden overhørigt, saa forstummer denne umiddelbare Tale og Befledning. Disse umiddel- bare Raadslister maa altid prøves i Lyset af Guds skrevne Ord; thi den daarlige Raadgiver, Djævelen, vil ogsaa melde sig og give Raad. Hvad der iffe kan staa Maal med Guds Ord, er iffe fra Herren. Det første er altsaa fuldkommen Lydigh- hed imod Herren, hans Ord og Mand.“

Det næste er Villigheden, saa at vi med Glæde udfører Herrens Vil- lie, saa vidt vi sender den. Men

Et nyt større Landomraade

er nylig af Ejeren bleven udlagt i Stykker fra 5—10—15 Acres og opad. Landet er beliggende mellem de to største danske Kolonier i Oregon, nemlig Junction City og Eugene, op mod Pacific Highway. Landet er vel dyrket og af meget rig Kvalitet. Det egner sig vel for Havedyrkning, Frugt, Bær, Mejeridrift og al anden Farmdrift. Undertegnede har overtaget. Salget af dette. Desuden har vi Land og Farme nær ind mod Byen.

For nærmere Underretning tilskriv,

WILLAMETTE REAL ESTATE CO.

W. F. Nielsen, Sec. Junction City, Oregon,

Landaabning.

Nyt Skandinavisk Evangelisk Luth. Koloni-Areal.

Dette Land er en Del af „The Cofilla Estate“ i det sydlige Colo- rado. Det ligger 250 Mil sydvest for Denver og stöder op imod New Mexico. Klimatet er idealt — Sol- skin og moderat Temperatur. De omliggende Bjerge giver altid rigelig Vand til Overrisling, og enhver Røber faar „Perpetual Water Right“. Aler: er sikker og giver stort Udbytte. Alfalfa, alle Slags Smaafod, samt Markterter, Suffer- roer og Græsfrøer tæres godt. Det er meget fordelagtigt at seds Svin, Hornbøeg og Faar. Gøns, Smør og Æg betales med høje Priser i Denver, Pueblo og de omliggende Minebyer.

Det er iffe et nyt eller usørgt Farm Distrikt. Saaet Skandina- ver som Duffere og Amerikanere har sgt Land her og opdyrket det i høj Kultur.

Fernbane Læder langs igennem Landet, og Kolonien vil begynde

Ekstursjoner afgaar første og tredje Urdag i hver Maaned.

Oluf Bondo,

Telefon: Red 3985.

208 Broadway, Council Bluffs, Ia.